

σας με την έννοια ότι δεν φανερώνεται ριζική και βαθειά και ξεστή, ως θα ταίριαζε σε ποίηση του διαφαινόμενου και πύο πάνω αναφερόμενου παλμού. Όμως πρέπει να σημειωθεί, ότι η στήλη βλέπει και την τάση του Δ. Α. Καρατζά προς εξέλιξη μίας συνειδησης τέτοιας ριζικής και βαθειάς γλώσσας και την δύναμη του, πώς μπορεί σύντομα να φτάσει σ' αυτήν, καθώς φαίνεται κι από το τελευταίο ποίημα του βιβλίου του:

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑ ΚΑΒΒΟΥΡΑΣ

(Ενθόμηση)

Ο θάνατος είναι άραγε μία κατάλυση; Είναι μία κατάρρευση; Όταν άφανίζεται το πρόσωπο προς το καθολικό είναι. Και είναι κατάρρευση. Δίνει τέλος στην αντίνομία και αντιμαχία του ώρισμένου πού δρώ, προς το καθολικό πού όλο τείνει στο αίτημα «της των πάντων ένώσεως».

Έτσι λοιπόν ο θάνατος γίνεται καταργητής των χωριστικών στοιχείων και της άμαχης του κόσμου και άρα δεν είναι ούτε χω-

«Η σκουριασμένη φωνή πάνω στην πέτρα.
...
Κάτω άπ' την πέτρα ή ζωντανή σάρκα της γής.
Λίγη βοήθεια νάνεβάσουμε στην πέτρα τη
(ζωή)
πού μπορεί να είπωθει και σημαδιακό για τις
προσδοκίες πού ή «Τόρια» έχει γ.ά. μία ανα-
ζωγή της ποίησης στα πεδία των πύο πάνω
θεωρήσεων.

Α. Πασχαλάς

ρισμός ούτε άπουσία. Μεσ' άπ' αυτόν ανίσταται το ύπάρχον, ή τελική και ουσιώδης ύπόσταση, χωρίς όρια, χωρίς τις αντίνομες ιδιότητες, άκραιωμένη και ένώνεται μαζί μας στο είναι.

Έτσι τελικά «οί νεκροί αναστήνονται» και ο θάνατος είναι δημιουργός ένώσεως και κοινωνίας όριστικής και άνέκκλητης.

Ο Θεόφιλος Άνδρέα Κάββουρας ένώθηκε μαζί μας κατά ουσία ζωής στις 19 Μαρτίου. Η «Υδρία» και ο γράφων θυμίζουν την δουλειά του σαν δημιουργού μουσικής και σημειώνουν ιδιαίτερα τις πρόσφατες πραγματώσεις του, προσανατολισμένες στα βυζαντινά πρότυπα για μία καινούργια έκκλησιαστική μουσική της Όρθοδοξίας.

Α. Πασχαλάς

Η ΠΑΤΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Το έργο της Λαφρίας Άρτέμιδος

Στην άκρόπολη της Πάτρας ύπάρχει ιερό της Λαφρίας Άρτέμιδος. Η όνομασία αυτή της θεάς είναι ξενική, κι από ξένο μέρος έχουν φέρει και το άγαλμα. Οί Πατρινοί δηλαδή άπόκτησαν το άγαλμα της Λαφρίας όταν έρηνώθηκαν ή Κολυδώνια και ή ύπόλοιπη Αιτωλία από τον αυτοκράτορα Αύγουστο, για να λάβουν μέρος και οί Αιτωλοί στο συνοικισμό της Νικόπολης, πού βρίσκεται πάνω από το Άκτιο.

Κι άκόμη, τα περισσότερα άγάλματα από την Αιτωλία και την Άχαρνανία τα μεταφέρανε στη Νικόπολη, και στους Πατρινούς ο Αύγουστος έδωσε και το άγαλμα της Λαφρίας, μαζί με άλλα λάφυρα από την Καλυδώνια. Το άγαλμα αυτό και σήμερα άκόμη το τιμούν οί Πατρινοί, στην άκρόπολη.

Λένε ότι ή όνομασία «Λαφρία» της θεάς βγήκε από τ' όνομα κάποιου Φωκέως. Ο Λάφριος δηλαδή, ο γιός του Κασταλίου — ο Καστάλιος είχε πατέρα το Δελφό — εγκαθίδρυσε στους Καλυδωνίους το παλαιό άγαλμα της Άρτέμιδος και, καθώς λέγουν έκτινοι, με το

πέραςμα του χρόνου ή όργη της Άρτέμιδος, για τον Οϊνέα, έγινε ελαφρότερη για τους Καλυδωνίους. Αυτό τους άρέσει να λένε ότι είναι ή αίτία της όνομασίας της θεάς.

Το άγαλμα παρουσιάζει κυνηγό πη θεά, είναι χρυσελεφάντινο και το κατασκευάσαν οί Ναυπιάκτιο Μέναιχμος και Σοίδας. Αυτοί δεν ήταν πολύ νεώτεροι άπ' τον Κάναχο το Σικυνώνιο και τον Κάλωνα τον Αιγινιήτη — έτα ύποθέτουν.

Κάθε χρόνο οί Πατρινοί γιορτάζουν τα Λάφρια, για να τιμήσουν την Άρτεμη. Σ' αυτή τη γιορτή θυσιάζουν μ' ένα ιδιαίτερο τρόπο, του τόπου τους. Γύρω από το βωμό τοποθετούν κυνικά, ξύλα όρθια, κλωρά άκόμη, δεκαέξι περίπου πηγες το καθένα. Πάνω στο βωμό, μέσα στον κύκλο, τοποθετούν τα πύο ξερά ξύλα, και όταν γίνεται ή γιορτή, βάζουν τρόπο ν' άνεβαίνουν εύκολώτερα στο βωμό ρίχνοντας χώμα στα σκαλοπάτια του. Στη γιορτή, πρώτα σχηματίζουν πομπή λαμπρότατη, για να τιμήσουν την Άρτεμη, ύπου ή παρθένος ίέρεια έρχεται τελευταία, πάνω